U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **A. Y.**, zastoupeného JUDr. Vlastou Houdkovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Máchova 21, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2005, č. j. 6 Az 90/2003 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 Az 90/2003 - 42 (správně dle spisu 6 Az 90/2003 - 62),

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátce JUDr. Vlastě Houdkové **s e n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 21. 4. 2005 se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení, jímž bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán“) ze dne 21. 11. 2002, č. j. OAM-8633/VL-20-K04-2001. Tímto rozhodnutím stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nebyl udělen azyl a zároveň správní orgán konstatoval, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že městský soud po zahájení řízení o žalobě doručoval přípisy na adresu, kterou stěžovatel uvedl v žalobě a která byla totožná s adresou nahlášenou stěžovatelem jako místo jeho pobytu. Soudní obsílku držitel poštovní licence opakovaně soudu vrátil s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý (důvod vrácení zásilky je vyznačen doručovatelem na předmětných obálkách ze dne 24. 3. 2003 a 27. 8. 2004). Soud proto poté zjišťoval místo pobytu stěžovatele dotazem u Ministerstva vnitra, Policie České republiky (Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie) i u Vězeňské služby. Výpisem z registru odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, výpisem z evidence vězňů a z přípisu cizinecké policie soud ověřil, že poslední evidovanou adresou pobytu stěžovatele je adresa, která je zapsána v registru a shoduje se s adresou uvedenou v žalobě. Jinou adresu stěžovatel správním orgánům nenahlásil.

Následně proto soud stěžovateli v souladu s ust. § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), na jehož použití

odkazuje ust. § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“), jako účastníku, jehož pobyt není znám, usnesením ze dne 25. 1. 2005, č. j. 6 Az 90/2003 - 33, ustanovil opatrovníka. Dle dikce ust. § 33 zákona o azylu, ve znění platném v posuzovaném období, soud zastaví řízení, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o azyl a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dní rozhodnutí ve věci samé. Usnesení o zastavení řízení ze dne 25. 2. 2005, č. j. 6 Az 90/2003 - 38, bylo doručeno opatrovníku stěžovatele dne 18. 3. 2005 a tímto dnem nabylo právní moci.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Vzhledem k okolnosti, že dnem, který určil počátek běhu předmětné lhůty, byl pátek 18. 3. 2005 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti byl tedy pátek 1. 4. 2005. Na okolnost, že si stěžovatel u soudu osobně převzal napadené rozhodnutí až ke dni 18. 4. 2005, nelze brát zřetel, a na kasační stížnost podanou stěžovatelem dne 21. 4. 2005 je nutno pohlížet jako na kasační stížnost podanou opožděně.

Nad rámec odůvodnění tohoto usnesení Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na ustálenou judikaturu za vhodné dodat, že pokud městský soud ke zjištění místa pobytu žadatele o azyl vyvinul veškeré úsilí, které na něm lze požadovat, nestačí k závěru o nezákonnosti usnesení o zastavení řízení podle ust. § 33 zákona o azylu sám fakt, že se žadatel o azyl znovu náhle objeví, ledaže by následně bylo prokázáno pochybení soudu při doručování písemností, zjišťování místa pobytu stěžovatele, či při vyhodnocení, že mu nemožnost zjištění místa jeho pobytu bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnout ve věci (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2004, č. j. 4 Azs 12/2004 – 61, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004, dostupné na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že soud pobyt stěžovatele prokazatelně zjišťoval, nelze nedoručení písemností stěžovateli přičítat soudu k tíži. Jeho postup při zjišťování pobytu stěžovatele, ustanovení opatrovníka i zastavení řízení byl naopak zcela souladný s literou i smyslem zákona. Městský soud vyčerpal všechny možnosti, jak pobyt stěžovatele zjistit, a žádné pochybení mu v tomto směru nelze vytknout. Proto Nejvyšší správní soud považuje doručení usnesení o zastavení řízení opatrovníkovi stěžovatele za doručení účinné. Kasační námitka stěžovatele, spočívající v tom, že doručovatel byl povinen písemnost uložit v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu, pokud adresáta nezastihne na jím udané adrese, je nepřípadná, neboť tento postup stanoví zákon o azylu pro správní orgán ve správním řízení. V řízení před soudem se však soud řídí soudním řádem správním s přiměřeným použitím o. s. ř.

V poslední větě ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. zákon stanoví, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, neboť byla podána opožděně.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl důvod pro vydání předmětného usnesení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který odměna podle ust. § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží, nevykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu